

CÁC CA SĨ HẢI NGOẠI, NHỮNG KẺ BÁN LINH HỒN CHO QUỶ

Người Lính Già Oregon



I. Thời gian gần đây, khi đọc tin một số ca nhạc sĩ hải ngoại kéo nhau về Sài Gòn, Hà Nội trình diễn, tự dưng tôi nghĩ đến Việt Khang, ca nhạc sĩ anh hùng của lòng tôi và của biết bao người Việt Nam trên thế giới và trong nước. Việt Khang sáng tác rất ít, tôi nhớ hình như chỉ đôi ba bài, Việt Nam tôi đâu? và Anh là ai? Và đích thân hát bài của chính anh.

Nhưng chỉ qua những bài ấy thôi anh đã biểu hiện lòng yêu nước nồng nàn, cao độ, tha thiết hơn bất cứ ca nhạc sĩ nào từ trước đến nay, kể cả thời Việt Nam Cộng Hòa. Lời ca thật đơn sơ, bình dị, không có những câu văn vẽ, khuôn sáo, hoặc sắt máu, dữ dằn, đàng đàng sát khí, theo đơn đặt hàng... Không.

Tất cả nơi anh nghe như lời than vãn hoặc tình tự thường ngày, âm điệu thật nhẹ nhàng. Dễ dàng đến nỗi các cháu bé hải ngoại năm tuổi cũng có thể trình bày một cách suông sẻ. Như tiếng thổn thức của mẹ già, em thơ, dâng lên tự đáy lòng. Như tiếng ghen ngào, nức nở từ nỗi uất hận bao nhiêu năm đè nén nay òa vỡ, miên man chảy theo sông, theo biển...

Bản thân Việt Khang, sinh năm 1974, chưa hề biết chiến tranh, chưa hề biết cộng sản hay quốc gia, chưa hề hưởng một ơn mưa móc dù nhỏ của chế độ Việt Nam Cộng Hòa,

- chưa hề biết những tủ nhục và oan nghiệt đã rơi ập xuống đất nước và gia đình ngày 30.4.1975,*
- chưa hề chạy trốn việt cộng trời chết, trước hay sau ngày mất nước, hốt hoảng như chuột,*
- chưa hề khai mình là tỵ nạn cộng sản,*

- chưa hề tự phong là trí thức tốt nghiệp tại ngoại quốc, là ca sĩ, nhạc sĩ với sự nghiệp âm nhạc 10, 20, 50 năm.

- Chưa hề...

Nhưng, cũng như bao thanh niên cùng thế hệ, anh đã lớn lên và đang sống ngay trong lòng chế độ việt cộng, trên một đất nước nay biến thành một trại tù khổng lồ. Cho nên, cũng như tất cả người Việt quốc gia tỵ nạn cộng sản chân chính trên thế giới, anh đã hiểu thế nào là độc tài, là áp bức, là bất công, biết thế nào là thiếu tự do, nhân quyền, dân chủ, mơ ước như thế nào bóng dáng của hạnh phúc, ấm no, chờ đợi như thế nào ánh sáng bình minh đến xua tan đêm tối vây hãm triền miên cả một dân tộc đọa đày.

Việt Khang chỉ làm đôi ba bài hát thôi, nhưng đã bị truy tố ra tòa, lãnh ba năm tù ở, bồi lũ lãnh đạo việt cộng khôn nhà đại chợ, chuyên hà hiếp dân lành, tay không một tác phẩm, nhưng lại sợ hãi, khúm núm trước quân thù Tàu Cộng. Điều đó cho thấy lũ chúng nó rất sợ anh và ảnh hưởng của hai ca khúc có vẻ nhẹ nhàng, nhưng đâm thẳng vào tim chúng nó, nhức nhối như những nhát kiếm bén nhọn.

Chỉ cần hai bài thôi, nhưng trong ấy người nghe bao nhiêu tiếng gọi yêu nước ngút ngàn, bao nhiêu lời tình tự dân tộc thiết tha, bao nhiêu thương yêu và thù hận. Anh không hô hào lật đổ ai, nhưng bọn chúng nó phải nể và sợ.

Việt Khang, tôi gọi tên em với tất cả lòng cảm thương, và thán phục, và tôn vinh, dù chưa một lần được gặp em, quen em, nhìn em, nghe em hát. Nhưng tôi cần em, ít ra trong bài viết này, cần hình ảnh rạng ngời và gương hy sinh cao quý của em cho chính nghĩa, đại cuộc, để dạy một bài học làm người cho lũ hát xướng hải ngoại đang rủ nhau về nước trình diễn.

Nói đến Việt Khang, tôi lại nhớ một ca sĩ hải ngoại khác ít nhiều chiếm ngự hồn tôi: Nguyệt Ánh. Nguyệt Ánh với lòng yêu nước vô bờ, thôi thúc như tiếng sóng Thái Bình Dương réo gọi, với những bài hưng ca đấu tranh mạnh mẽ, quyết liệt, làm vỡ tim người.

Và xa hơn, ca nhạc sĩ tỵ nạn Cuba qua Mỹ từ lúc nhỏ, có cha từng phục vụ trong Quân Đội Mỹ tại Việt Nam: Gloria Estafan, hiện sống tại Miami. Danh cô vang lừng thế giới, không chỉ vì sự nghiệp ca hát, mà còn và nhất là bởi lập trường của một người tỵ nạn chân chính cương quyết chống chế độ cộng sản phi nhân Fidel Castro và bè lũ.

- Một lần được mời trở về Cuba hát nhân dịp Đức Giáo Hoàng viếng thăm, cô đã từ chối.

- Lần khác, được mời qua Vatican hát trong một đại lễ, cô chấp nhận với một điều kiện duy nhất: Xin Đức Thánh Cha cầu nguyện, và làm mọi cách, cho đất nước Cuba của cô được tìm lại tự do, nhân quyền.

Cô đã sáng tác và trình bày một ca khúc mang tên "Go away" bình dị, tương tự "Việt Nam tôi đâu?" của Việt Khang, trong đó cô nhẹ nhàng lên tiếng mắng mỏ và yêu cầu Fidel Castro cuốn gói rời khỏi Cuba:

Go away

Won't you just go away

Don't you come back one day

Take your stuff
Take all of your precious things
Leave right now [...]

II. Trong khi ca nhạc sĩ anh hùng Việt Khang bị giam cầm trong nước, và đồng nghiệp gốc tỵ nạn Cuba Gloria Estafan cương quyết không trở về quê hương khi chế độ độc tài còn ngự trị thì các ca sĩ, nhạc sĩ thuộc diện xướng ca vô loài Việt Nam hải ngoại vô nhân vô sỉ vô luân, đực có, cái có, đẹp có, xấu có, trẻ có, già có, sang có, sến có, khôn có, ngu có, nổi tiếng có, các ké có, đủ cả...rủ nhau làm đơn xin trở về hát cho Việt cộng nghe, mặc nhiên, tự nguyện bán linh hồn cho quỷ. Nếu thực sự bọn họ có một linh hồn.

Bán linh hồn cho quỷ, bọn Việt Gian chỉ có bia ôm, thân xác đã điếm và thiếu nữ nghèo khổ. Không có tình yêu cứu rỗi, chúng phải từ chết đến chết, bị khinh chê, nguyện rửa đời đời.

Riêng lũ xướng ca vô loài Việt Gian còn phải qua những màn phỏng vấn, điều tra về lập trường, số lượng và nội dung những bài sẽ hát, rồi phải hát thử cho công an nghe. Một người quen sống tại Việt Nam có kể về những ca sĩ hải ngoại hát ở phòng trà đường Cao Thắng, Sài Gòn, từng đưa một, từ Lệ Thu, Ý Lan, Thanh Huyền, Giao Linh đến Tuấn Vũ, Chế Linh, Từ Công Phụng v.v...

Muốn được phép trình diễn, bọn ca sĩ này phải qua một kỳ thử nghiệm hát cho công an Việt cộng nhìn, nghe trước những bài đã được chúng cho phép. Chúng gặt đầu, chắm đầu mới được lên sân khấu, dù là phòng trà tư.

Điều này làm người ta nhớ hoạt cảnh thể thảm trong đó những cô gái quê muốn lấy "chồng ngoại", phải sắp hàng cởi áo cởi quần cho những thằng Đài Loan, Đại Hàn, Mã Lai đui què sứt mẻ, nửa khùng nửa điên...tha hồ sờ mó, khám, lựa, tuyển, chi tiền, dặt đi. Than ôi. Còn cái nhục nào hơn!

Nhưng bọn vô loài vô sỉ ấy đâu biết nhục là gì. Cha ông ta cũng đã dặn dò: "đi chín phương còn để một phương lấy chồng". Đàng này, còn phương nào, mười hay hai mươi, chúng cũng giành nhau làm ráo hết. Không biết nhục, trái lại, chúng lại vênh vào, tro tráo lên tiếng tự bênh vực cho hành động của mình: đại khái, chúng về, vì:

• **Muốn đền đáp lại lòng mến mộ của đồng bào trong nước.**

1. Đồng bào nào? Ba mươi năm nay, có người dân nào thuộc miền Nam cũ đang phải sống thoi thóp, ngột ngạt dưới gông cùm cộng sản, còn nhớ đến bọn ca sĩ, nhạc sĩ hải ngoại trước kia đã bỏ rơi đồng bào chạy có cờ, nay ế khứa, hết tiền, về già trông bèo nhèo như những cái mền rách, còn nhớ đến những bài tình ca một thời rên rỉ, suốt mướt, làm nhảm, lảng nhách của chúng, để viết thư yêu cầu chúng trở về hát cho họ nghe?

Rồi đồng bào lấy tiền đâu mua vé cả trăm đô? Nói chi những người dân của chế độ xã hội chủ nghĩa biết chúng là ai, mà mến với mộ, tiếc với nhớ? Ngược lại, thấy chúng lần lượt trở về biểu diễn, ca múa, làm hề, đại đa số nếu không khinh bỉ như những con chó ghẻ thì cũng tỏ ra dửng dưng, thờ ơ, lạnh nhạt.

2. Đồng bào, hay chỉ là bọn cai thầu văn nghệ cơ hội chủ nghĩa, tham tiền, lợi dụng thị hiếu mới của đám cán bộ, đại gia Việt cộng no cơm rủng mỡ, trường giả học làm sang, hoặc nguy hiểm hơn, bọn tay sai của lũ công an trong biệt đội văn nghệ có nhiệm vụ thực thi điều khoản "giao lưu văn hóa", "hòa hợp hòa giải" của nghị quyết 36, bày ra những buổi trình diễn để câu những con mồi nghệ sĩ, ca sĩ Việt kiều vì ham tiền, hám danh, mà gục mặt trở về nhận lãnh những lời tặng bốc dóm và đồng tiền tanh hôi của Việt cộng bố thí cho?

3. Tại hải ngoại, suốt bao năm trời, bọn xướng ca vô loài này được đồng hương tỵ nạn nâng đỡ, đùm bọc, viết bài lăng xê, ca tụng chúng, nuôi sống chúng bằng cách mua vé tham dự những shows văn nghệ, ra mắt CD...mặc dù theo thời gian tài sản của chúng đi xuống.

Nay chúng trở mặt, trở cò, trở thành những đứa Việt Gian quay về cung cúc phục vụ kẻ thù, và điều đó càng làm ta hiểu hơn nỗi lòng của Cụ Nguyễn Đình Chiểu, một anh hùng kháng Pháp, qua hai câu thơ mộc mạc, thẳng thừng:

Chờ bao nhiêu đạo thuyền không khẳm
Đâm mấy thằng gian bút chẳng tà

• **Nghệ thuật, mà nghệ thuật thì phi chính trị**

1) Nghệ thuật vị nghệ thuật ư? Còn lâu. Trên lãnh vực văn chương, hội họa, từ thời Lãng Mạn Théophile Gautier và trường phái Parnassiens bên Pháp, người ta đã tốn nhiều giấy mực và nước bọt để thảo luận, tranh cãi về quan niệm này, nhưng cuối cùng không đi đến đâu.

Bởi vì không bao giờ có một nghệ thuật vị nghệ thuật. Nghĩa là bất cứ nghệ thuật nào cũng phải phục vụ nhân sinh, tức con người. Đối với Việt cộng, quan niệm này còn khắt khe hơn, gần như tuyệt đối.

Đối với chúng, nghệ thuật phải phục vụ, không phải con người, mà duy nhất bác và đảng. Nghệ thuật đồng nghĩa với chính trị, tuyên truyền, nói dối.

- Tố Hữu khi làm thơ khóc Staline sức mấy mà vì nghệ thuật vị nghệ thuật?

- Trịnh Công Sơn kêu gào nổi vòng tay lớn vì nghệ thuật thuần túy hay vì chủ trương phản chiến, thân cộng của y?

Mới đây, tin tức cho biết những ca sĩ của Trung tâm Chống cộng Asia bị cấm hát ở Việt Nam, tại sao?

2) Cụ thể hơn, bọn xướng ca vô loài hải ngoại về trình diễn bên ấy làm gì có tự do để hát bất cứ bài nào tùy ý?

Kìa, Phạm Duy mà một số bom sĩ phong là cây "đại thụ của làng nhạc" Việt Nam, mà vẫn Trần Mạnh Hảo một lần bị ma nhập đã gọi là "thượng đế của âm giai", là "thần linh của tiết tấu" v.v... có một sự nghiệp âm nhạc đồ sộ, vậy mà khi trở về cũng chỉ được Việt cộng cho phép hát, phổ biến, trên dưới mười bài.

3) Chưa nói việc bọn ca sĩ phản bội này có tình mập mờ, nhập nhằng giữa danh từ "chính trị" và "làm chính trị". Làm chính trị thường được hiểu là hoạt động cho các đảng phái, tổ chức này nọ.

Nhưng chống cộng, quyết tâm tiêu diệt việt cộng, không phải là "chính trị" hay "làm chính trị", mà là một bổn phận của toàn dân Việt, đặc biệt là những người quốc gia tỵ nạn cộng sản chân chính, đối với tổ quốc.

• Không theo phe nào

1) Ngày tập đảo, trước mặt các viên chức di trú ngoại quốc, có ca nhạc sĩ nào không máu mào khai mình là người quốc gia tỵ nạn, không thể sống nổi dưới ách thống trị, độc tài của việt cộng. Nay được phép việt cộng cho về, chúng tuyên bố "chúng tôi không theo phe nào", quốc gia hay cộng sản, mà trở về với dân tộc, với quê hương có chum khé ngọt. Ô hô, nhỏ rồi xin liếm lại.

Có đứa như tên Ché Linh, để lấy điểm, còn lên án chế độ Việt Nam Cộng Hòa chủ trương tiêu diệt dân tộc Chàm, trong khi chính y hoặc đồng chủng được hưởng nhiều quyền lợi:

- Không đi lính (nhưng được phép mặc đồ lính để trình diễn),
- không thạo tiếng Kinh, nhưng vẫn được đồng bào ưu ái,
- không có tú tài nhưng vẫn được đặc cách theo các trường đào tạo công chức, cán bộ...

Có đứa như Khánh Ly than thở với báo chí việt cộng là hát tại hải ngoại vất vả, khó ăn lắm, hát tại quốc nội được nhiều tiền hơn...

2) Chiến tranh bằng súng đạn đã chấm dứt, nhưng trận chiến giữa người quốc gia với cộng sản vẫn còn, gay go, khó khăn gấp bội, nhất là trong bối cảnh hiện nay khi việt cộng, vì cần tiền bạc, tài năng, chất xám, vẫn bám sát gót người Việt hải ngoại, để thi hành nghị quyết 36, dụ dỗ bòn nhệ dạn và cố xóa cho bằng được lần ranh Quốc - Cộng rõ rệt.

Kẻ nào nói mình không theo phe nào là vô tình hay cố ý tuyên truyền không công cho việt cộng.

3) Không theo phe nào, tức là đứng giữa, bình dân hơn, là căng giữa, sau khi đã có căng phải, căng trái.

Tôi nhớ câu chuyện có thật đã xảy ra: Trong một bữa họp mặt, bạn bè vui chơi, và đến giai đoạn bàn về chuyện những kẻ tự nhận là mình trung lập trong chiến trận Quốc-Cộng hiện nay, hạng người nửa nạc nửa mỡ, ba phải, ba rọi, căng giữa, không theo phe nào.

- Một người tuyên bố: "Tôi đứng ở ngã ba đường".
- Người thứ hai lên tiếng: "Tôi là con người đứng giữa".

Một anh bạn, vốn là bác sĩ nổi tiếng chống cộng, ăn nói bộc trực, bình dân, thấy bực bội, bèn trả lời:

- "Đứng ở ngã ba đường thì xe nào chạy tới cũng đụng mà ngum củ tỏi". Và nhìn chòng chọc vào "con người đứng giữa", anh dần từng tiếng một: "Trong thân thể người ta, tôi biết chỉ có một con đứng giữa, không phải con người, đó là con..."

III. Trong cái đám ca nhạc sĩ bèo nhèo như cái mền rách về châu chực, quỳ lụy việt cộng nói trên, có một anh chàng thuộc Cộng Đồng Oregon, cùng thành phố tôi đang cư ngụ. Trong bài "Đền Ông Đắp Nghĩa" (báo Phương Đông Times, số ngày 7.12.2012, trang 22), Mục Sư Huỳnh Quốc Bình, cựu Chủ Tịch Cộng Đồng Oregon, đã giới thiệu anh ca nhạc sĩ này, như sau:

"[...] Tôi biết ít nhất một ca nhạc sĩ rất nổi tiếng. Tại địa phương ông cư ngụ, chưa ai thấy ông đóng góp một xu cho những công tác ích lợi chung trong cộng đồng. Ông cũng không hề một lần đóng góp lời ca tiếng hát của ông cho đồng hương địa phương thường thức, nếu có thì phải trả thù lao.

Ông chỉ chu du ca hát xư người. Vậy mà khi cần tiền, ông bèn tổ chức "tạ ơn em" tại địa phương nơi ông không buồn quan tâm trong mấy Thập Niên. Điều buồn cười hay khôi hài, là đã có năm bảy trăm người, mỗi người bỏ ra năm bảy chục Mỹ kim, để mua vé danh dự, hoặc thượng hạng, hầu có thể nghe ông hát "tạ ơn em" và mua CD nhạc của ông mang về nghe ông "tạ ơn em" ...

Điều phũ phàng hơn hết là khi cộng đồng có những buổi tổ chức có tính cách xã hội, giúp đỡ những ai cần giúp đỡ, hoặc biểu tình lên tiếng tranh đấu cho những người bị việt cộng đàn áp tại Việt Nam, thì ông ca nhạc sĩ này lại biệt tăm và số người tham dự buổi ông tổ chức "tạ ơn em" cũng mất dạng [...]"

Ngoài ra, nghe tin anh ta về nước lần thứ hai, nhiều đồng hương đã lên tiếng, và tôi xin chuyển tiếp hai bức thư bình phẩm tiêu biểu:

.....

"Ừa! tôi tưởng nó đã chết rồi mà.
Tên này chắc cuối đời vợ cần tiền, cũng như cần Casino như Lê Thu...cho nên nó về hát phục vụ cán ngố và dân tham những tư bản đồ for money chứ có con thằng ca sĩ nào hát nào cho dân nghe, dân nghèo nào có tiền 50, 70 đô một vé...mà lão khoét, nếu nó thực sự hát free xin các thái thú cho tổ chức ngoài trời hát cho dân nghe như Việt Nam Cộng Hòa thì sẽ có nhiều người tình nguyện kêu gọi trả tiền cashier cho nó...thật đáng buồn!!! một cái thằng chẳng bao giờ nghĩ đến quân dân Việt Nam Cộng Hòa đã đi trước tầm đạn bảo vệ cho nó sống còn...nó khá hơn Phạm Duy là chưa viết Tục Ca."

Anh ca nhạc sĩ này, ngoài sự nghiệp âm nhạc, còn được cả nước, trong và ngoài, biết đến, một cách ồn ào, vì căn bệnh ung thư gan giai đoạn cuối, sau khi bị ung thư màng óc, cách đây hơn một thập niên, và túi mật tin do bạn bè trong Cộng Đồng và trên Mạng chuyển, chính xác hay vệt cỏ, tôi không biết chắc nhưng cả ba lần đều thoát chết.

Sau đó, nghe nói anh ta đi lưu diễn "tạ ơn em" và "kỷ niệm 50 năm" tình ca tại Texas, Portland, California, Úc Châu, tôi thật lòng mừng cho anh ta được tai qua nạn khỏi và mừng cho nhân loại từ nay đã có thuốc chữa trị căn bệnh nan y quái ác kia.

Tuy nhiên, khi đọc tin anh ta trở về Việt Nam trình diễn lần thứ hai và xem hình vợ chồng anh ta tươi rói, tại phi trường, với "vòng hoa chiến thắng" trên cổ, tôi phải dằn lòng lắm mới không buột miệng chửi thề, merde, nhưng đồng thời cũng không thể nào không nghĩ đến câu nói trứ danh của Julius Caesar trong vở kịch cùng tên viết bởi Shakespeare:

*Cowards die many times before their deaths,
The valiant never taste of death but once.*

đã được Mục Sư Huỳnh Quốc Bình, một lần trong một bài viết, dịch ra như sau:
Những kẻ hèn nhát chết nhiều lần trước khi chết thật,

Người dừng cảm chỉ chết một lần thôi.

Anh ta cũng không xa lạ với đa số đồng hương Oregon và cá nhân tôi. Nhưng có hai lý do, ngoài những điều Mục Sư Huỳnh Quốc Bình nêu lên trong bài viết, đã khiến tôi không thể im lặng mãi:

A. anh ta coi thường Cộng Đồng Oregon và những người hãm mộ tại địa phương mới đây đã đến mua vé tham dự buổi văn nghệ tạ ơn vợ và mừng sự nghiệp 50 năm do anh ta tổ chức, để kiếm tiền. Ai cũng biết, Cộng đồng Oregon không chống Cộng ồn ào, dữ dằn như những Cộng Đồng California, Texas, nhưng vẫn chống, luôn luôn chống, và kịch liệt chống.

Đa số cư dân là những thuyền nhân từ các đảo tỵ nạn đến, hoặc cựu sĩ quan tù nhân cải tạo sang Mỹ theo diện HO, nên chống cộng, tiêu diệt việt cộng có nghĩa thi hành một bổn phận, trách nhiệm đương nhiên đối với tổ quốc.

Cũng như dân bản xứ, người Việt tỵ nạn tại Oregon hiền hòa, lịch sự, dĩ hòa vi quý, nhưng điều đó không có nghĩa họ thờ ơ, thụ động, khờ khạo. Ai chống cộng, ai quốc gia, ai Việt gian, ai tay sai, ai phải ai trái, ai ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản, họ đều biết, và biết đúng, biết rõ, nhưng không nói ra đây thôi.

Bằng chứng: Cho đến bây giờ, sau nhiều năm nghị quyết 36 được phát động với mưu đồ phá hoại, lung đoạn các Cộng Đồng Quốc Gia Tỵ Nạn, chưa một thằng tay sai việt cộng nào dám xuất đầu lộ diện tại Oregon. Ló ra là bị chặt đuôi, không sống nổi.

Lần đầu, anh ca nhạc sĩ Portland này về Việt Nam trình diễn, người ta biết được do chính báo chí trong nước (Tuổi Trẻ và Công An Thành Phố Hồ Chí Minh) phổ biến, nhưng đã bỏ qua, vì ai cũng thông cảm cho căn bệnh ung thư gan giai đoạn cuối của anh ta được vợ và báo chí hải ngoại loan truyền âm ỉ, nghĩ rằng biết đâu có thể đó là chuyển đi sau cùng trong đời.

Tuy nhiên, lần này, khỏi bệnh, anh ta chơi cái mừng cũ, lại về nữa, âm thầm, sau khi đã moi gài cạn hầu bao của đồng hương hải ngoại với những màn "tạ ơn em" và "kỷ niệm 50 năm".

Về, để tái biểu diễn cho những thằng, những con đảng viên, công chức, đại gia, cán bộ, công an và gia đình, đồng bọn, có bạc tiền rủng rỉnh, chứ người dân nghèo, lao động vất vả, đầu tắt mặt tối, buôn thúng bán mẹt, làm gì có cơ hội và điều kiện bước chân vào rạp lớn của thành phố để nghe anh ta cảm ơn vợ mình hoặc rên rỉ "bây giờ tháng mấy rồi hồi em"?

B. Anh ta trở về Việt Nam trình diễn, mặc nhiên thách đố công luận chống cộng, mặc nhiên chấp nhận trở thành một tên phản bội trắng trợn, vô liêm sỉ trước mắt những đồng hương nạn nhân của bọn cộng phi trên toàn thế giới và riêng tại Oregon.

Trong khi chúng tôi đang giao chiến với Việt Cộng trên mặt trận "võ mồm", bằng những bài pháo kích ác liệt, và thỉnh thoảng bị phản pháo, trong khi đa số đồng hương tỵ nạn ngày đêm thao thức, lo âu cho vận mệnh đất nước đang có nguy cơ rơi vào tay giặc ngoài Tàu Cộng với sự đồng lõa của lũ lãnh đạo thù trong bắt tài, khiếp nhược, tham tàn,

- trong khi bao nhiêu nhân sĩ, thanh niên tại quốc nội, có cả Việt Khang và một số thiếu nữ liễu yếu đào thơ, Huỳnh Thúc Vy, ... biết yêu nước thương nòi, quyết tâm tranh đấu cho tự do, nhân quyền, đang bị bạo quyền bắt bớ, giam cầm, đày đọa ở những nhà tù khắp nước,
- trong khi các phụ nữ, bé gái bị ép bán ra ngoại quốc làm điếm, và những bài học đạo đức, luân lý cổ truyền tốt đẹp từ hàng ngàn năm qua bị phá sản một cách thâm hiểm, tại học đường cũng như ngoài xã hội, bởi nền văn hóa bản cổ nông hủy diệt trí thức, lương tri và mọi giá trị tinh thần,
- trong khi những thằng lãnh tụ tự phong tham nhũng, no say, béo tốt đang làm mưa làm gió trên mảnh đất khốn khổ, tội nghiệp,
- trong khi đó thì anh chàng ca nhạc sĩ mặt trời mờ bóng của chúng ta lại lén lút trở về múa hát, mua vui cho những tên đồ tể bán nước hại dân.

Làm sao tôi có thể im lặng mãi.

Người Lính Già Oregon
Portland
(Mạnh Tường chuyển)